

незнайни, за дружба скритна. Пустналъ дѣдо Стайко овцетѣ си — сто арапина ги пасли, въ петъ мандри не се побирани. Ако една по една ги броишъ, отъ изгрѣвъ до заходъ слънце ще ги броишъ. Толкозъ овце далъ на дѣда Стайка молдавскиятъ князь за добрини незнайни, за дружба скритна. И пакъ искалъ още дѣдо Стайко, малко му се виждало.

Болярската земя била на друма, а друмътъ прерѣзвалъ земитѣ на дѣдото. Минавали кервани по друма, отивали хората въ Бердянка жито да продаватъ. Излизалъ дѣдо Стайко на друма, плѣта искалъ отъ пѣтници. Задето земята му газятъ — три гроша. Задето конетѣ си поятъ на извора — два гроша. Плащали пѣтници, задето земята му тѣпчатъ, но за водата му отказвали. Защото водата е отъ Бога, за всички Богъ я далъ. Дѣдо Стайко се разсърдилъ и запушилъ изворитѣ съ вълна, а отгоре сложилъ воденични камъни. Пресъхнали изворитѣ. Нѣмало гдѣ пѣтници конетѣ си да поятъ.

— Богъ ще те накаже, — казали му пѣтници.

— Божието си е Боже, а моето! — мое, — отвръщалъ имъ боляринътъ.

Миналъ веднажъ керванъ, козлета карали въ Бердянка. Отъ далечъ идѣлъ керванътъ, въ пѣтъ замръкналъ. Спрѣлъ ги на друма дѣдо Стойко, по три гроша поискалъ. Нищо не казали пѣтницитѣ, дали му по три гроша. Ала не останалъ доволенъ боляринътъ, поискалъ още по три гроша. Дали му пѣтницитѣ още по три гроша, нищо не казали и отминали. Погледналъ Дѣдо Стайко паритѣ, а тѣ лъцятъ на месечината, като че сж отъ пламъкъ.

— Чудна работа, — помислилъ си дѣдото. — Колко свѣтъ свѣтувамъ, а такива пари не съмъ виждалъ.

Тръгналъ да си отива, но вчуло му се козле да блѣе.

— Паднало е отъ каруцата, — помислилъ си дѣдо Стайко, па стигналъ, та го хваналъ. Близо билъ керванътъ, чувало се какъ тракатъ каруцитѣ, но лакомъ билъ дѣдо Стайко, не обадилъ на пѣтницитѣ. Взелъ козлето на ржце, милвалъ го и му нареждалъ: